

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΕΟΝΤΟΡ ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΙ

Η ΓΡΗΟΥΛΑ

ΟΛΙΣ είχε περάσει το μεσημέρι, όταν βγήκα απ' το σπίτι μου. Έβγαυ λίγα βήματα κι' αντίστροφα μιά γωνιά, κοιράσασθην απ' τα χρόνια κι' άνομη- λουμένη στο ραβδί της. Είχε καταβληθεί τόσο πολύ από τα γερατιά, ώστε μού ήταν αδύνατο νά μαντέψω την ηλικία της. Φαινόταν κατάκοτη και καθόταν έπάνω σ' ένα σκαλοπάτι, που βρι- σκόταν στην είσοδο ενός σταύλου. Καθώς περ- νούσα, άγγιξα, χωρίς νά το θέλω, το ρούχο της. Πήγαινα βιαστικός στον πατοστάσι, για νά πάω τό πατοστάσια της μικρής μου Σούλας, που τόχα παραγγείλει πριν από τρεις βδομάδες. Κι' όταν σέ λίγο έβγαυνα απ' το πατοστάδιο, Ξαναείδα πάλι τή γρηά. Καθόταν τόρα μπρός σ' ένα άλλο σπίτι, λίγο πιο πέρα, άνομημένη στον τοίχο.

Η ταξία αυτή συνάντησι μού κίνησε την περιέργεια. Γιατί άραγε σταματούσε κάθε τόσο ή γρηά αυτή έξω από τό σπίτι;

— Είσαι κοιράσασμένη, κροφίλα μου; τής είπα, πλησιάζοντας κοντά της.

— Ναι, παιδί μου... Νοιώθω μεγάλη κοιράσι... Σήμερα κάνει ζέ- στη... Ο ήλιος καίει... Αποκάσαι, που λέει, να πάω να γεμα- τίσω από σπίτι τής έγγονούλας μου...

— Ά, πάς για φαί λοιπόν;

— Ναι, παιδί μου, πάω για φαί... Τρώω συχνά, έθους, από σπίτι τής έγγονούλας μου...

— Μά έτσι, σιγά-σιγά που περπατάς, δεν θα φτάσεις έτσι ποτέ...

— Ναι, να... Τώρα θα περπατήσω γρη- γωρά... Σε λογία, όταν κοιράσασθ, θα ξανα- καθήσω... Κι' έπειτα θα πάω πάλι τό δρόμο...

Την κούταξε μέ προσοχή. Τό ρούχο της, άν και παλιό, ήταν πολύ καθαρό και τό ραβδί της γερό. Τό άνωμικό και κατακόκκινο δέντρο του προσώπου τής ήταν κολλημένο έπάνω στό κολλάκι. Έμοιαζε τέλος σάν σιμονογιάνη μού- σια, μέ τό διαφανή μονάκι πους χαμογέλιωσε, καί πός ό ήλιος τήν έλασε μέ θερμές άχτίδες.

— Θά τάχης τό χρονία σου, κροφίλα, τής είπα.

— Εκείτον τρισάριον χρονών είμαι, παιδί μου, εκείτον τρισάριον χρονών, ούτε παραπάνω, ούτε παρακάτω... Και σέ που πάς;

Μέ κούταξε μέ φιλικότατο τρόπο. Ήταν φανερό πός είχε εύχαριστηθεί από μίληση μαζί της. Άλλα γιατί μέ ρώτησε που πήγαινα και τί έμελετα δίχε άν τό μάθαινε; Παραξενευμένος απ' αυτή τήν ερώτησι, τής απάντησα:

— Πάω από σπίτι, κροφίλα μου, πλησιών στην μι- κρή μου κούη τό πατοστάσια της.

— Ω, τί μικρούλα πατοστάσια!... Μά τόσο μικρή είνε ή κούη σου;... Έχεις κι' άλ- λα παιδιά;...

Και χαμογέλιωσε ξανά, κούταζόντας με. Τά μάτια τής, άν και ήταν σχεδόν άνοιμένα, έβγαζαν μιά μικρή φλόγα, τί απλόδιηρα βι- θεά τή γλυκειά θέρμη τής.

— Πάω, κροφίλα μου, πέντε κατίνα για ν' αγοράσεις λίγο φρο- μί... τής είπα τέλος κι' έβαλα στό κοκαλιώριο χέρι τής ένα νό- μισια.

— Γιατί νά περάξω, παιδί μου;... Έ, άς είνε, τά κοιράσ... Εύχαριστώ...

Παρατήρησα όμως πός δεν ήταν ανησυχασμένη στην ζητιανιά. Έπα- ραινε τό χρώμα, άν σάν έλεμοσίση, αλλά σάν φιλοφρόνησι για τήν ηλικία τής. Μπορεί, πούς έθου, και νά τό δέχτηκε για νά μή μέ λυθήσι μέ τήν άσρησί τής...

— Έχε γρηά, κροφίλα μου, τής είπα, και σου εύχασια νά φτάσης γρηγορά στην έγγονούλα σου...

— Όταν άπομακρύνθηκα κάπως, γέμισα ξανά νά τήν ιδώ για τε- λευταία φροιά.

Τήν είδα νά σηκώνεται άργά και νά χρειά τό πεζοδόριο μέ τό ραβδί τής, έξαιολοιόθοντας κοιράσασθ τό δρόμο τής.

Κατά τής δυό τό άπόγευμα, υπήρα στό ταχυκό μου κοιρείο νά ξεριστώ. Ύστερα από λίγες στιγμές ή πόρτα άνοιξε ξαφνικά κι' είδα νά μπαίη λαχμαρισμένη ή γνώμη μου γρηά, κουνόντας τό ραβδί τής.

— Ά, ή κροφίλα Μαρία Μαξίμόβνα!... Έλα, έλα, κάπιασε μέσα... άκούστηκαν πρόσχαρες πολλές παιδια- κίσιες φωνές.

Τρία άγόρια, τό ένα μεγαλύτερο από τ' άλλο, και δύο μικρούλες τριγύρισαν άμέσως τή γρηά τους.

Στίς άνθηρές μορφές των μικρών και στό ρινιδω-

μένο πρόσωπο τής γρηάς έλαμπε τό ίδιο χαμόγελο. Ή άθως ψυχέ; τον είχαν μέ μιάς συνεννοηθεί.

Τήν ίδια στιγμή μπήκε στό κοιρείο, για νά ξεριστή κι' ένας έρ- γάτης, ώς σαράντα χρονών.

Ή γρηά κούησε κοιρανասίνοντας και κούταζε μέ περιέργεια τον ξένο. Έμένα μού είχε τής πλάτες γυρισμένες και ήταν αδύνατο νά μέ γνωρίση.

— Άχ, πόσο είμαι κοιρασασμένη! φώναξε ή γρηά. Ποιός είν' εκεί;

— Έγώ είμαι, τής άποκριθήκε χαμογελώντας ό έργατικός. Δεν μέ γνωρίζεις, Μαρία Μαξίμόβνα; Λησιούνης που μούγες ύποσχεθεί, πριν από τρία χρόνια, νά λάμε μαζί στό δάσος για νά μάσουμε μα- νιτόρια;

— Ά, κατεργάρι, μέ κοιροειδείς! απάντησε ή γρηά, κουνόντας άπειλητικά τό δάχτυλο τής. Θυμάμαι πολύ καλά, αλλά έξυχα σου τ' ό- νομά σου... Δεν καταλαβαίνω όμως γιατί είμαι σήμερα τόσο κοιρα- σασμένη...

— Πές μου, Μαρία Μαξίμόβνα, πός τά κατάφερες και δεν με- γάλωσες απ' τήν τελευταία φροιά που σε είδα; έξαιολοιούσε ό έργα- τικός, μέ τό ίδιο κοιροειδικό γέλιο.

— Είσαι κακό, τό φώναξε ή γρηά, χαμογελόντας χαρούμενη, γιατί δυνάμωσε έτσι ή κουνέια.

— Πιστέψέ με, Μαρία Μαξίμόβνα... Σου λέω μέ τό σωστό μου πός δεν είμαι κακό...!

— Γι' αυτό μού άφείσι κι' έμένα νά μιλώ μαζί σου, άποκριθήκε έκείνη και σάπιασε για νά ξεανασή.

— Άχ, παιδί μου, ή άναστησι μου σήμερα είνε κομμένη, πρόσθεσε σέ λίγο.

— Άρκετά μίλησε, τής είπε ό κοιρέας, θάταν προτιμότερο νά μιάς έλεγες κάτι καλό- τερο, Σήμερα φαινόσαι πολύ κοιρασασμένη...

— Ναι, παιδί μου, πολύ κοιρασασμένη... Σή- μερα ήταν τόσο καλός καιρός, τόσο άμωρη μέρα, που άποκάσισα νάρθο νά σάς δω... Και πού νά σάς πώ! Άπάντησα στό δρόμο ένα κό- σμο που άγοράζε πατοστάσια για τό παιδιά του... «Φαίνεσαι πολύ κοιρασασμένη, κροφίλα μου, μού λέει. Νά, πάρε πέντε κατίνα για ν' αγοράσεις λίγο φροιά...». Κι' έγώ τό πήρα...

— Μή μιλάς άλλο, μητέρα μου... Ξεκουρά- σου λογικά... Ποτέ δεν σ' είδα τόσο ξεαντή- μένη, τής είπε ό κοιρέας άνησυχά.

— Όλοι τήν κούταζαν τόρα. Έξυχα ή γρηά γέμιωσε, τά χείλη τής έβγαν κούτασμα και τό βλέμμα τής πήρε μιά έσφοδρα άμνηστιάς.

— Πήρα τό πέντε κατίνα, που λέτε... για ν' αγοράσω γλυκίσματα για τό παιδιά... ανέχσες μ' αδύνατη φωνή.

Σταμάτησε κατόπι για νά πάρη τήν άνάσα τής. Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν. Δεν άκου- γότανε τόρα, παρά μιά άνώμαλη άναστησι.

— Τί έχεις, κροφίλα μου; ρώτησε ό κοι- ρέας, σκιδόντας έπάνω στη γρηούλα.

— Άλλ' έκείνη δεν άποκριθήκε. Γινόταν όλο- να πό άσρη, τά μάγουλά τής βαδουόλωνε και τό κοκαλλά τής πήγαιναν νά πεταχτούν, θαρρείς, έξω από τό δέντρο.

Έξυχα τά μάτια τής έβγαν άσπύρευτα. Τό χαμόγελό τής πάχισε πάνω στό χείλι τής, σάν ν' άπολιθώθηκε. Κούταζε άκόμη γρηά τής, αλλά δεν έβλεπε καθαρά.

— Καλά θά κόμπετε νά φρονάξετε έναν παιτά, είπε ό έργάτης συ- κνημμένος.

— Μά δεν είνε πολύ άργά παιά; ρώτησε ό κοιρέας.

— Τήν κούμηνή τήν κροφίλα μας! Έσφώνησε ή γυναίκα του κοι- ρέα, που είχε μαζί τόρα στό κοιρείο.

Ή γρηά δεν ενοινώταν πια... Τό κεφάλι τής είχε πέσι στό πλάγι... Μφσα από δεξί τής χέρι που ήταν άνομημισμένο στό τρα- πέζι, έσφιγγε τό πέντε κατίνα, που τής είχα δώσει, ένα μέ τό άρι- στερο τής στηρίζονταν στον άνω του κολού τής Μύσα, του μεγαλύτε- ρου άισεργόπου τής, Ξη χιονών άσρησι.

Ο Μύσα στεκόταν άσρησις και παρατήρουσε μέ άπορία τήν προ- νάμησι του.

— Πέθανε; είπε έξυχα ό κοιρέας, σηκώνοντας ήσυχά τό κεφάλι τής γρηάς και κουνόντας τό σταυρό του.

— Άλήθεια; ρώτησε ό έργατικός μέ φωνή κομμένη απ' τή συγ- κίνησι. Καλά μού φανόνταν έμένα πός τό κεφάλι τής έβγαρε σιγά-σιγά και τά μάτια τής σβύνανε...

Και, κνημμένος από φόβο, ό άπλοικός άνδρωπος κούταζε γύρω του, σάν ν' άναζητούσε κάτι.

— Ά, σέε μού! φώναξε μέσα στην ταραχή τής ή έγγονή τής γρηάς. Τι θά κάνουμε τόρα; Δεν είνε

Ο συγγραφέας του διηγήματος Φεοντόρ Δοστογιέφσκι

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ο Ζωολογικός κήπος της Νέας Υόρκης επλουτίσθη τελευταία με έναν θαλάσσιο ελέφαντα τεραστίου διαστάσεων.

Ο ελέφανς αυτός άλιευνε στον Ειρηνικό Ωκεανό και ζυγίζει 2.875 κιλά, εινε δε πολυφάγος μέχρι άπιστέυτου βαθμού. Αν δεν φάγη τουλάχιστον 350 κιλάδες ψάρια ημερησίως δεν έννοιε να ήσυχάζη!

Ένας Βιεννέζος καθηγητής του Ίνστιτούτου Καλλονής έφευγε ένα νέο μέσον καταπολέμησης της παχυσαρκίας.

Κατεσκεύασε δηλαδή ένα ειδικό μηχάνημα, μέσα στο όποιο μπαίνει ο παχύσαρκος και παίρνει ένα άπρόλυτο διαρκές μέση όρας.

Υστερα από τέσσερα-πέντε τέτοια άπρόλυτα, κι' ο πιο παχύσαρκος άνθρωπος καταντίνει σαστός... τσίφος!

Η Πολωνική Κυβέρνησις έδωμοσενε προ διαίτηνου ένα πρωτότυπο νομοσχέδιο περί ύποχρεωτικής καθαριότητος.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του νομοσχεδίου αυτού οι κάτοικοι της Πολωνίας ύποχρεούνται να κάνουν δύο λουτρά κάθε μήνα.

Πρός τούτο, κάθε κάτοικος θα εφωδιάζεται και έτος από το άστυνομικό τμήμα της περιφέρειας του με μία χάρα, η όποια άγίζη 24 λουτρά.

Τά λουτρά αυτά θα σφραγίζονται σε κάθε λουτρό. Οι παραβάται θα τιμωρούνται με βαρύτερες χρηματικές ποινές.

Τού ύποχρεωτικού αυτού λουτρού έξαιρούνται τα κάτω των 10 έτων παιδιά και οι άνω των 65 έτων γέροι. Πάντως το μέτρον εινε βασιμαιο και το συνιστομε στην Έλληνική Κυβέρνησι.

Η παραγωγή χρυσού σ' όλο τον κόσμο κατά τον περασμένο χρόνο ανήλθε σε 84.000.000 λίρες στερλίνες, δηλαδή σε 31.500.000.000 δραχμών.

Αι χώρα παραγωγής χρυσού εινε: Το Τρίανταλ που παρήγαγε 42 εκατομ. λίρες, ο Καναδάς 7 εκατομ., η Αυστραλία 2.700.000 λίρες, η Ρωσία 2.400.000 λίρες, η Ην. Πολιτείες της Αμερικής 10 εκατομ. λίρες, η Ρωσία 4 εκατομ., το Βελγίον Κογκό, το Μεξικόν και η Νότιος Αμερική άνάλογες ποσότητες.

Στην Κεντρική Αφρική βρσκειται ένα δέντρο, που μοιάζει σάν τη δικη μας μηλιά, και το όποιο οι ύθαγενεις αποκαλούν «Δέντρο του Διαβόλου».

Τό παράξενο αυτό δέντρο έξει μια πολύ άποχρηστική όμη, η όποια προκαλει το θάνατο, όταν ζωνεις παρακινει κοντά σ' αυτό επί ένα τέταρτο.

Οι Μαύροι ύθαγενεις χρησιμοποιούν το «Δέντρο του Διαβόλου» και ως μέσον θανατικής εκτελέσεως.

Οι καταδικάζομενοι δηλαδή σε θάνατο δένονται στον κορμό του δέντρου αυτού και ύστερα από ένα τέταρτο εινε νεκροί.

Τό Αρχαιολογικό Μουσείο Παρισίων άγόρασε τελευταία από τον Βιεννέζον βιολιτήν Έμιαν ένα βιολι στραβιόβουρς άντι 1.750.000 φράγκων.

Τό βιολι αυτό άνηκε άλλωτε στην Ιστορική χωρία Ρεκαμέ.

Εις την Αθρησινάαν έξιδεται μια μονάχη εγχώρια εφημερίς: η «Μπερανέμ-ά-Σαλίμ, δηλαδή «Ειρήνη και Φως».

Η εφημερίδα αυτή εινε εβδομαδιαία και τυπώνεται με Αιθιοπικούς χαρακτήρες. Αντι όνοματός διειφθυντού φέρει τη μονογραφή του βασιλέως Ράς Τάφαρι.

Χάρη στην έξαιρετική έννοια του Ράς Τάφαρι πρός το ελληνικό στοιχείο της Αθρησινάς, έξιδεται έκκει και μια Έλληνική εφημερίδα, ο «Αιθιοπικός Κήρυξ».

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

καλύτερα να την πάμε στο σπίτι της, Μάρκοβιτς...
— Παιτί να την πάμε στο σπίτι της; εινε ο κορφέας. Δεν εμιαστε συγγενεις της έμεις; Πρέπει να την κερθούμε από δω με τα όλα της... Αλλά προτιήτερα πρέπει να είδοποιήσουμε την άστυνομία...

— Έκατόν τέσσερων χρονών, για φαντάσου! Ξαναείτε ο έρωτικός που γινόταν όλο και πιο κατακόκκινος από τη συγκίνησή ου.

— Χωρίς άλλο την εινε ξεγυμνωσέ ο θάνατος! προήδουε ο κορφέας, κρηφροντας το καπέλλο του και το σακάκι του.

— Δεν εινε ακόμα ούτε τρία λεπτά της ώρας που χωράτετε μαζί μας, έξεκοιούθησε ο πρικός. Τα πέντε καπνία βρσκονται ακόμα στα χέρια της... Ήδελε, λέει, ν' άγοράση γλυκάσματα για τα παιδιά... Τι εινε κι' ο άνθρωπος, λέω γώ!...

— Έλα, άσε τις φιλοσοφίες και πάμε, Πέτρο Σειμανόβιτς, τον δίκωμο βυσιατικό ο κορφέας.

Τό ύφοισμό μου εινε πειά τελειώσει. Έσφιξα μια λυπημένη ματιά στην καμένη τη γροηλιά, έξαμα το σταγόδι μου κι' έφυγα... Φτωχή γρηά!... Έσβουσε όσος σβίνει ένα κεράσι... Έναν τέτοιο θάνατο είδε να μου στείλη ο Θεός μια μέρα!...

ΦΕΟΝΤΟΡ ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΙ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΝΕΡΑ ΤΩ ΔΩΝ

Η Μαργαρίτα ώργιστικε μόλις άκουσε την πρώτηται του Ίακώβου και τού εινε:

— Είσαι πεντάφωτος, Ίακώβε... Μη βάνης στο νου σου να γίνης ποτέ άντρας μου...

Ο φτωχός νέος της άποκρίθηκε τότε με τρεμιάμενη φωνή:

— Αφού είν' έτσι, έξε γειά, Μαργαρίτα!...

Κι' ο δούτονος Ίακώβος άφρασε την έταυλι του δούλευε κι' άρχισε να τρέξη, να τρέξη μέσ' από τ' άγρια χαμόγλαδα και τα κοφτερά λθάρια. Η καρδιά του ήταν σπαραγγμένη, όλο το θάρρος του εινε φύγει. Μαύρη άπελπισία τον εινε κυριέψει...

Η Μαργαρίτα πού γι' αυτήν άνέβαινε στις πανήγυρες λεικές για να της κατεβάση τα μικρά πουλιά της κίσσας ή Μαργαρίτα πού γι' αυτήν έμάζεμε τα πιο όμοια βατόμουρα και τα καλύτερα λεπτοζάρα, ή Μαργαρίτα πού γι' αυτήν άγορνούσε τις νύχτες με το φεγγάρι, εινε περιφρονήσει την άγάπη του.

Μονάχη με την έλιδα ν' άγαπηθή άπ' αυτήν άποφάσισε να γίνη ύπερήτης του πατέρα της. Τυφλωμένος από το πάθος του, εινε ξεπουλήσει τη μικρή περιουσία του και τώρα έμεινε μόνος κι' άπροστάτευτος...

Ο, ή Μαργαρίτα ήταν φιλάφρονη και δεν τούδινε σημασία παρά μονάχη στην άρχη. Έπειτα, όταν άρχισαν να την κολασεύουν τ' άρχοντοπούλα του χωριού, τον έληθούμενος και στο τέλος του φέρθηκε σκληρά.

Ο Ίακώβος έφυγε από την έπαυλη, με την άποφάση να μην ξαναγυρίση ποτέ. Μαύρες σκέψεις περνούσαν άπ' το ζαλωμένο κεφάλι του κι' ή καρδιά του κρηφρονσε θινάτα. Προχωρούσε πάντα μέσ' από τα χαμόγλαδα, χωρίς να ξέρη πού πήγαινε, ένδο το σνοτάδι άπλοτώνων γυρω του πικρό ν' άπειλητικό. Από καιρό σε καιρό παραμύθισε και σφουγγίζε τα μεγάλα δάκρυα που κούδισαν άπ' τα μάτια του και τού καιγανε τα μάγουλα.

— Τι θα γίνω; σ'άσπλοζόταν. Αλλά τί με μέλλει τώρα πού έκείνη μ' άπαρηγόρητες...
— Η νύχτα γινόταν πιο σκοτεινή, ο άνεμος φροσούσε άπ' το βούτο, στον ομίανό δεν φαινόταν κανένα άστέρη κι' ή σελήνη ήταν σκεπασμένη με βαρεία σύννεφα.

Ο Ίακώβος περπατούσε πολλήν ώρα, χωρίς να κινάτη γρηύ του. Στο τέλος άντίκρισε μπροστά του ένα μεγάλο μαρμάρινο μνημείο κάποιου ιππότη του παλιού καινού καινού ποινε σκοτωθεί πολεμίντας.

Όσο ζύγωνε πρός τα κεί, ένα άλλωστο μορφούοισμα άκούγονταν γρηύ του. Θαρρούσε πως ο άνεμος εινε βάλε μπροστά όλα τα κρηφρονμένα φύλλα και κρηφρονουσε να τα πιάση...

— Αφού έκείνη μ' άπαρηγόρητες, ή ζωή μου για μένα πικρή κι' άδάσταχη, ξαναείτε ο Ίακώβος άπελπισμένος κι' έξεκοιούθησε το δρόμο του.

— Άξαρνα μια τρομερή βουη άχολούγησε γρηύ του.

— Η νεράιδες!... Είν' ή νεράιδες!... φώναξε τρομαγμένος ο Ίακώβος και έμεινε σάν κοκαλωμένος στη θέση του.

Έκεινή τη στιγμή το φεγγάρι φανερούθηκε διόλιγο και εινε πως ήταν περικοιλωμένος από στανικά πλάσματα με άπαισιες όψεις και πύρινα βέβηματα που γελούσαν όλο μαζί και θινάτα... Σε λίγο άκούστηκε ένας ύπάκομος ρότος κι' όλο τα φριχτά πλάσματα πού τον περιγύριζαν άρχισαν να γρηύουν γρηύ του γοργά.

Ο Ίακώβος έδελε να περνού από μπρός του όλες ή άσχημες κι' άπειλητικές έκβειες μορφές, ή όποιες του γελούσαν κατάκοινα χλευαστικά. Καθμα νεράιδα πού διάβαινε τον κίτταξε κατάματα και τού σφύριξε στ' ατί:

— Για να της άρέσης, Ίακώβε, πρέπει να μάθης χορό... Έλα να χορήνης μαζί μας...

Τά λόγια αυτά προξένησαν μια άλλωτοι έντύκωση στο φτωχό παλιμάρι. Και χωρίς να θέλη, χωρίς να σ'ύλλογίζεται, χωρίς να καταλαβαίνη καλό-καλά τί κάνει, σπορμωμένος από ένα χέρι άραστο, άρχισε να γρηύει μαζί με το χορό των νεράιδων πού ο ρυθμός του γινόταν όλοένα και πιο γοργός. Σε λίγο κρηφύστηκε από ένα άλλωκο μεθισ και δεν αισθανόταν πειά τα πόδια του στη γη...

Τού φαινόταν πως φτερογίνε στον άέρα, πως πετούσε στή ούράνια, πως κρηφύζοταν στο νερό... Άκουσε ακόμα μια φορά τα γέλια και τις φωνές των νεράιδων, έννοιωσε πως γρηφονσε με περισσότερη δύναμη μέσα στον τρομερό έκβειο στρόβιλο κι' έπειτα δεν αισθανόθηκε τίποτε... τίποτε πειά...

Την άλλη μέρα, μόλις οδοχαράξε κι' ή κορφή του βουνού γίνεσε τριανταφυλλά, ή Μαργαρίτα κίνεσε τραγουδούντας για τον δρόμο. Αλλά πριν φτάση στην εκκλησία, έκει κοντά στο μνημείο του σκοτωμένου ιππότη, σταμάτησε με φρίκη μπρός σ' ένα άψηχο κορμί κι' άναγνώσμε με τρεμιάμο το φτωχό Ίακώβο πού γιά χάρι της εινε γίνει ύπερήτης του πατέρα της και πού τον έσκοτωσε ή ίδια με την περιφρονήσή της...

Ο άτυχός νέος εινε πέσει κάτω από ένα τρομερό γρηεμό κι' εινε γίνει κομμάτια!... PIERRE LOUIS

